

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427080030464.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

Det var forøvrigt interessant nok at iagttage, hvorledes Stedets Romantik virkede paa denne ordknappe Særling. Stort mere af Verden havde han vel næppe seet end vi Drengene. Livet havde givet ham sine smaa Naalestik, uden at han havde haft Evner eller Lykke til at besvare dem paa anden Maade end ved en indadvendt Gnavenhed, der for den Sags Skyld undertiden kunde vende sig bestemt nok udad imod hans daglige Omgivelser. Han talte meget sjældent med sin lille fromme godhjærtede Kone; maaske havde han en stor Uret imod 16 hende at bære paa; maaske gjorde denne Byrde ham endnu mere bidsk. I de mange Hundredtusinder af Ægteskaber, hvor man strax i Begyndelsen kommer skævt ind paa Sagerne, hører der stor Villiestyrke eller et lykkeligt Tilfælde til at rette det Krumme. Villie havde han ikke meget af, et lykkeligt Tilfælde havde formodenlig ikke vist sig. Han var bleven gift som saa mange, havde faaet Børn som saa mange, havde hverken haft Kærlighedens eller den høie Dannelses Styrke til at underkue sin Egoisme, og var lidt efter lidt umærkeligt gledet fra sin Familie over i sit eget gnavne Selv. Denne Forskansning havde endnu Ingen kunnet storme. Pigebørnenes muntre Liv, al den glade Ungdom, der kom i Købmandsgaarden, det frie Sprog, der førtes, alle de ubændige Løier mellem denne lidet hensyntagende Blanding af Gifte og Ugifte, intet virkede paa ham. Det skulde da være hans Broderdatter, en ikke ganske ung Kone, der havde bevaret en vis voxkabinetagtig Skjønhed med sorte Haar og Øienbryn, klare Øine og røde Læber, og som med et vist freidigt Koketteri, godt beskærmet af en almindelig bekendt Ulidenskabelighed, sagde Drøiheder, der bragte os unge Knøse til at rødme. Hun kunde undertiden, som hun selv udtrykte sig, »bringe Humør i den gamle Gedebuk«. Maaske var han endogsaa ikke fri for at være lidt indtaget i hende. Det Slags Damer, der kan tillade sig alle Slags Friheder, fordi der er fuldstændig goldt bagved de yppige Antydninger, pleier næsten altid at gjøre Indtryk paa en stærkt sammenbidt Lidenskabelighed, der er bleven afsondret i Tidernes Løb og nu vil frem og vil hævde sig, førend Tiden svinder for stedse. Men naar saa det gamle Klaver blev benyttet altfor larmende og den store, gammeldags Stue genlød altfor stærkt af de mange Stemmer, eller naar der i Haven blev bombarderet altfor nærgaaende med nedfalden Frugt, saa tog han med en fortrydelig Mine sin Egekæp og den graa Hat, lukkede egenhændig Butiken, selv om det var midt paa Dagen, og gik ud der, hvor han vidste, at han kunde finde Trøst, paa sine Yndlingssteder i den store, stille Slotspark